

Erik Magntorn

På uppdrag i Uppåkra
– mellan liv och död

Illustrerad av Petter Lawenius

Lindskog & Förlag

Lindskog Förlag
www.lindskogforlag.se
Stockholm 2014

© Text: Erik Magntorn 2014
© Illustrationer: Petter Lawenius 2014
Grafisk form: Lennart Lindskog

Första upplagan, första tryckningen
Tryckt i Riga 2014

ISBN 978-91-85311-58-3

Tack!

*Karl Magnus Lenntorp för kunnig fackgranskning.
Lennart Lindskog för gediget redaktionellt arbete.*

Kapitel 1

Att rädda en hel by från undergång. Att hejda hundratal vildar från att storma fram med svärd, spjut och pilbågar. Det är ingenting för en spinkig tioåring som bara har sett slagsmål på film. Men så blev det för mig. Ja, jäklar vad jag var rädd.

Men vi får ta det från början.

Allt startade en kall och solig novembersöndag uppe vid kyrkan i vår lilla by. Jag och min kompis Pär hade bestämt träff där klockan elva på förmiddagen. Vi skulle gå balansgång på taket till redskapshuset som ligger intill kyrkogården. Det är kul, men rätt läskigt, för om man ramlar kan man falla mer än fyra meter, rakt ner i det vassa gruset.

Håkan, Pärs storebror, var också där, och båda satt redan uppe på taknocken när jag kom gående över åkern.

"Hallå! Malte!" ropade de i kör och viftade med armarna. "Kom igen! Skynda dig!"

”Ta det lugnt, jag kommer”, hojtade jag och ökade takten.

Väl framme vid husväggen tog jag tag i det rostiga stupröret och började klättra. Det var inte lätt att få fäste med mina slitna skosulor. Men sakta men säkert närmade jag mig takrännan. Jag fick tag i den, tog i allt vad jag orkade och hävde mig upp. Efter några snabba kliv uppför det branta taket satt jag med ett ben på vardera sidan om nocken. Pär och Håkan klappade händerna vid andra änden av taket.

”Nu ska du bara ta dig hit också”, sa Håkan.

”Men ta det försiktigt”, lade Pär till.

Jag reste mig sakta. Det pirrade i benen. Försiktigt sträckte jag ut armarna i luften. Sedan började balansgången med korta steg.

Det var då jag fick syn på honom.

Det var när jag hade kommit halvvägs. Han stod borta vid de gamla träden och tittade upp mot mig. Men jag hann bara se honom ett kort ögonblick, sedan var jag tvungen att titta rakt fram för att inte ramla.

Äntligen var jag framme vid andra änden av taket och kunde sätta mig ner.

”Okej, Malte. Inte så illa”, flinade Håkan. ”Vågar ni gå tillbaka nu då, era fegisar?”

SEDAN BÖRjade BALANSgÄNGEN MED KORTA STEG.

”Vänta lite ... Såg ni där borta?” Jag pekade mot träddungen. Men nu var det tomt mellan stammarna.

”Vadå, vad menar du?” undrade Pär.

”Den där pojken. Han stod där borta och tittade hitåt. Såg ni honom inte?”

Pär och Håkan stirrade först mot träden, och sedan på mig.

”Ah du!” skrattade Håkan. ”Nu har du allt fått syn på ett spöke. Här har ju inte varit en människa på hela tiden.”

”Ja, men. Jag lovar. Han stod precis där borta ...”

Det var inte lönt att prata mer om saken. De skulle ändå aldrig tro mig.

”Okej. Vi går tillbaka”, sa jag.

Jag drog ett djupt andetag och reste mig upp. Och så gick vi där på taknocken alla tre i en vinglig rad. Vi klarade oss utan att ramla den här gången också, och snart var vi nere på marken.

”Ska vi sticka hem till oss?” undrade Pär.

Vi bestämde oss för det. Det är alltid kul att vara på deras bondgård.

Medan vi promenerade längs grusvägen dök bilden av pojken upp i huvudet igen. Han hade sett underlig ut på något sätt.

Kapitel 2

På eftermiddagen åkte jag och pappa till soptippen med bilen full av skräp. När vi passerade kyrkan mötte vi Lars-Hugo, Pär och Håkans pappa. Han kom körande i sin stora gröna traktor och blinkade mot oss med sina lyktor. Pappa bromsade in och vevade ner rutan.

”Hallå ja!” skrek Lars-Hugo genom motorbullret. ”Så ni ska ut och rasta kärran. Har du fått på vinterdäcken Lennart? Det är halt som sören nere i svängen.”

Sedan började han och pappa vråla om att de borde träffas och titta på tv. Det var visst någon viktig match mellan Sverige och Tyskland.

Jag satt och slötittade ut genom bilfönstret.

Då fick jag se honom igen!

Han satt på huk, tätt intill kyrkogårdshäcken, och stirrade med uppspärade ögon mot traktorn.

Jag kollade in honom så noga jag kunde. Jo, han såg verkligen underlig ut. Fast inte till utseendet. Han

HAN SATT PÅ HUK, TÄTT INTILL KYRKOGRÄDS-
HÄCKEN, OCH STIRRADE MED UPPSPÄRRADE
ÖGON MOT TRAKTORN.

var rödhårig och liknade faktiskt Pär. Nej, det var hans kläder som var konstiga. Han hade en mantel över axlarna fäst med ett runt spänne, tjocka bruna byxor och enkla läderskor.

Plötsligt måste han ha känt av min blick, för han försvann snabbt bakom häcken.

”Vad är det du kikar efter?” undrade pappa.

”Inget särskilt”, svarade jag. ”Jag tyckte bara att jag såg nåt borta vid kyrkan. Ett rådjur kanske ...”

”Ja, såna är det ju gott om här. Bara det inte var ett vildsvin. De är för jäkliga på att böka runt i åkrarna.”

Pappa drog upp volymen på radion och började sjunga med.

Kapitel 3

Morgonen därpå kändes det verkligen att vintern var på väg. Det var kallt i luften och röken bolmade när man andades. Jag fick hjälpa pappa med att skrapa is från bilrutorna.

Senare på dagen när vi satt i klassrummet började det snöa. Årets första snö, redan i mitten av november! Den singlar ner i stora vita flingor. Och det bästa var att den inte smälte när den landade på marken.

Jag och Pär blev hämtade av mamma efter skolan, och så fort vi kommit hem sprang vi ut med våra pulkor till backen vid kyrkan. Efter en stund dök Håkan upp. Snön föll allt tätare, och det blev alldeles mjukt och tyst omkring oss. Vi hjälptes åt att bygga stora gupp som vi flög över med våra pulkor.

Det hann bli kväll innan vi skildes åt. Det hade slutat snöa, och månen lyste som en stark lampa över det vita landskapet. Först nu kände jag hur frusen jag var.

”Vi ses i morgon Malte!” ropade Pär. ”Och glöm inte att ta med pulkan till skolan!”

”Nä, då”, huttrade jag. ”Det är lugnt!”

De gick åt sitt håll och jag åt mitt.

Då fick jag se honom igen. För tredje gången!

Han stod en bit bort under en gatlykta och trummade försiktigt på stolpen med en pinne. Först tänkte jag ropa på de andra – för att visa dem att den där pojken verkligen fanns – men de var redan för långt borta. I stället släppte jag pulkan och gömde mig i diket. Men det var som om han anade något, för han vände sig åt mitt håll och spanade med handen mot pannan.

Efter en tag började han gå med bestämda steg. Den långa manteln fladdrande bakom honom. Jag smög efter så försiktigt jag kunde.

Plötsligt stannade han och klev rakt ut på åkern. Han bara gick och gick, utan att vända sig om. Till slut stannade han mitt framför en stor sten.

En lång stund stod han alldeles stilla framför stenen som om han väntade på någonting. Men så satte han sig ner på huk, sträckte fram ena handen och gjorde en hastig rörelse över stenens yta – och sedan hände det. Plötsligt var han borta!

Hade det inte varit för att jag fortfarande såg hans fotspår i snön hade jag trott att jag blivit knäpp.

Jag drog ett djupt andetag och följde efter i hans spår. Jodå, det stämde. Fotspåren upphörde tvärt vid stenen.

Jag ställde mig där han nyss hade stått och tittade på den snötäckta stenen. Där syntes ett svagt mönster som han måste ha ritat just innan han försvann. Det var en ring, och inne i ringen var ett kors. Under korset var en punkt.

Jag satte mig på huk, tog av mig min högra vante och lät fingrarna följa mönstret över den snöiga stenen. Först ringen, sedan korset. Plötsligt kände jag mig yr. Jag ville hejda mig, men handen bara fortsatte och jag såg hur pekfingret trycktes in i punkten. Sedan brakade det till. En öronbedövande knall och en bländande blix. Marken gungade till och jag skrek. Sedan blev allt tyst och svart.

Var jag död nu? Var det så här det kändes att vara död?

JODÅ, DET STÄMDE. FOTSPÅREN UPPHÖRDE TVÄRT VID STENEN.